

Marinus (Rien) Theodorus Johannes van Elderen is geboren op 14 september 1906 in Rotterdam. Hij was de zoon van Christiaan Cornelis van Elderen en Bernardina Lamberdina Maria Scheper. Hij kwam uit een groot gezin. Hendricus (Har) Hubertus Marie van Elderen (2 juli 1905) was zijn broer. Zijn moeder was ziek en kon niet voor het gezin zorgen. Ze bleef lange tijd bij de zusters in Noordwijk. Marinus trok midden jaren 20 met zijn broer Har in bij een hospita, omdat het thuis door omstandigheden niet meer ging.

Rien was fanatiek scout. In 1913 werd troep 6 opgericht in Rotterdam. In 1919 werden de Rotterdamse groepen hernummerd en kreeg de groep nummer 16. De groep kreeg de naam Stormvogels. In het najaar van 1926 nam de groep het lokaal van groep 15 over en werd bij de groep een stam opgericht met de naam Albatrossen. Vanaf 1935 wordt in de pers en de ledenbladen de naam Prins Hendrikgroep gekoppeld aan groep 16. De groep droeg een grijze das met een rode rand. De stam heette de Charles Lingberghstam. De groep had in 1935 haar troeplokaal op Grote Markt 6. In september 1933 kreeg Rien zijn erkenning als scoutsleiding bij Groep 16. Hij stopte in december. Zijn broer was leiding bij de katholieke St. Lambertusgroep in Rotterdam.

Hij trouwde in november 1934 met Johanna (Jo) Augusta Maria Koetsenruijter. Ze kregen drie kinderen. Marinus was grossier in suikerwerken en woonde in Overschie.

Op 19 december 1942 is Marinus Theodorus van Elderen opgepakt in Rotterdam. Marinus zat tot 22 december 1942 gevangen in Huis van Bewaring Noordsingel in Rotterdam en werd hierna doorgestuurd naar de Sichterheidspolizei. Op 29 januari 1943 kwam hij terecht in Kamp Vught en kreeg nummer 4550. Op 15 februari werd hij weer op transport gesteld. Hij werd tewerkgesteld in Duitsland.

Rien overleed in 1999 in Rotterdam. Op zijn bidprentje staat: *De padvinder van welleer heeft ons op 93 jarige leeftijd in alle rust achter zich gelaten.*

Meer informatie

[Geboorte Marinus Theodorus Johannes van Elderen op 14 september 1906 te Rotterdam » Open Archieven](#)

[Huwelijk Marinus Theodorus Johannes van Elderen & Christiaan Cornelis van Elderen & Bernardina Lamberdina Maria Scheper & Johanna Augusta Maria Koetsenruijter & Joannes Paulus Henricus Koetsenruijter & Henrietta Augusta Anthonia Louisa Renckens op 14 november 1934 te Rotterdam » Open Archieven](#)

[Huwelijk Marinus Theodorus Johannes van Elderen & Christiaan Cornelis van Elderen & Bernardina Lamberdina Maria Scheper & Johanna Augusta Maria Koetsenruijter & Joannes Paulus Henricus Koetsenruijter & Henrietta Augusta Anthonia Louisa Renckens op 14 november 1934 te Rotterdam » Open Archieven](#)

[Weest paraat; officiële orgaan van de Nederlandsche Padvinders, jrg 17, 1933, no. 8, 1933 » 1933-09 - Pag. 6 | Delpher](#)

[Weest paraat; officiële orgaan van de Nederlandsche Padvinders, jrg 17, 1933, no. 11, 1933 » 1933-12 - Pag. 8 | Delpher](#)

[Marinus Theodorus van Elderen \(Rotterdam, 14 september 1906 - locatie onbekend, datum onbekend\) - Netwerk Oorlogsbronnen](#)

[Search for documents in the Arolsen Archives \(arolsen-archives.org\)](#)

[Stadsarchief Rotterdam | Zoeken in archieven](#)

[Nederlands Bidprentjes Archief - bidprentje van: Marinus Theodorus Johannes \(Rien\) van Elderen](#)

[Marinus Theodorus Johannes van Elderen \(1906 - d.\) - Genealogy \(geni.com\)](#)

Ter herinnering aan

Marinus van Elderen

Wapi is niet meer. De padvinder van weleer heeft ons op 93-jarige leeftijd in alle rust achter zich gelaten.

Rien werd in het begin van de vorige eeuw geboren, om precies te zijn op het eind van vrijdag 13 september 1906, maar zijn moeder bleek enigszins bijgelovig en zo is Rien alsnog op zaterdag de 14^e om 00.06 in de boeken gekomen.

Misschien is het wel dit 'grapje' dat er heeft toe bijgedragen dat deze man zijn lange leven vele mensen verleid heeft doen staan van zijn immer humoristische opmerkingen. Een humor die vooral de laatste jaren, toen zijn geheugen schielijk afnam, een prachtige manier was om zich op milde wijze uit alle mogelijke situaties te redden.

Rien had een sterke binding met zijn broer Har waarmee hij midden jaren '20, toen het thuis door omstandigheden niet meer ging, bij een hospita introk, en die Rien als volgt wist te omschrijven: "Onze Lieve Heer heeft rare kostgangers maar ook rare kostjuffrouwen." Vast en zeker ironisch bedoeld, gezien zijn vele 'stoute' fratsen die hij zich zijn verdere leven wist te veroorloven.

Hij trouwde in 1934 met zijn Jo' waar hij een aardig elftal mee wist samen te stellen, wat zijn grote trots werd. Een trots die hij samen met haar 63 jaar heeft kunnen uitdragen als zijn 'p.o.'-gezinnetje en dit tot aan zijn eind zo heeft mogen voelen.

Terugkijkend bleef Rien de eeuwige zakenman – padvinder die het geluk mocht smaken een aardige boterham te vergaren tussen zoeilout en duimdrop en daarnaast een echte levensgenieter was. Want of het nu om een heus carnaval ging ten huize Theodora Jacobalaan, vakanties in het, toen o-zo- verre buitenland (waar hij zich letterlijk bloot kon geven onder de Franse zon), zwemmen,

het jarenlang hebben van een vaste seizoenplaats in Het Grote Bos (iedereen mocht/kon altijd mee), het organiseren van knusse kampvuren, later zijn caravan en badkuipgrote-zeilbootje, hij deed het en genoot samen met zijn Jo. Onder de Drunense jeugd was hij tot op hoge leeftijd nog geliefd omdat hij als 80-jarige nog enkele keren per week ging zwemmen en de jongelui het duiken nog wist voor te doen en te leren.

Natuurlijk was niet altijd alles koek en ei. Gods wegen bleken soms ondoordringelijk. Zo was er het verdriet om zijn 'gestorbe' moeder die bij de zusters in Noordwijk verbleef, de oorlogsjaren met zijn angsten en tewerkstelling in Duitsland, de veranderingen in de R.K. kerk en de handicap van zijn Jo waarmee hij maar met moeite raad wist. Na het overlijden van zijn Jo, nu twee jaar terug, bleek pas hoe vergeetachtigheid hem achtervolgde, een vergeetachtigheid die hem vaak angstig maakte, die hem zijn Jo ontnam, die hem de oorlogsjaren deed herinneren, een vergeetachtigheid die hem naar zijn broer Har deed zoeken.

Maar toch. Zijn humor bleef, zijn rake opmerkingen die hem, samen met zijn nooit klagende en vriendelijke grondhouding tot een geliefde vader/grootvader/overgrootvader/bewoner/patiënt maakte.

Tot het einde bleef hij zijn kinderen herkennen, al was het niet altijd bij naam maar het blij 'dag jongen' en 'dag wijfe' staat voor immer in ons geheugen gegrift. Pa bedankt, we hebben geboit dat je ons Pa was.

We zullen je heugen als de man zoals je in je revue van midden jaren vijftig zo mooi kon uitbeelden: een kleine man met een klein maar een goed, trots en vooral humorvol hart. Onze eigen Buzio!

Onze grote dank bij deze gaat uit naar het verzorgend en verplegend personeel van Jacobushof en De Herven voor hun uitmuntende inzet, zijn humor is jullie zeker gegund.

Gegroet!

LoesTheoHansInekeRiaFransJokeRoosHuibHarRinus

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.